

XIII. FNs 22. Generalforsamling 2. del.

den i den forbindelse kunne tage. Endelig hed det i beretningen, at rådet støttede den sydvestafrikanske befolknings ønske om, at deres land fremtidigt blev benævnt Namibia.

III. Generaldebatten.

Generaldebatten, der varede fra den 26. april til den 31. maj 1968, omfattede indlæg fra 72 lande, heraf 48 afro-asiatiske.

De *afro-asiatiske* talere støttede fuldt ud de i Sydvestafrika-rådets beretning indeholdte konklusioner og anbefalinger. Sydafrikas konsekvente og vedholdende nægtelse af at efterleve Generalforsamlingens og Sikkerhedsrådets beslutninger kunne kun føre til den konklusion, at enhver mulighed for at nå de i resolution 2145 (XXI) opstillede mål gennem en dialog med Sydvestafrika nu måtte anses for udelukket. Sydvestafrika-spørgsmålet kunne ikke udskilles fra apartheidspørgsmålet, og den eneste måde, hvorpå en racekonflikt i det sydlige Afrika kunne undgås, ville være ved anvendelse af tvangsforanstaltninger over for Sydafrika. De fleste afro-asiatiske lande fandt, at Sikkerhedsrådet, der snarest burde behandle Sydvestafrika-spørgsmålet i dets helhed, måtte bringe de i pagtens kapitel VII hjemlede foranstaltninger i anvendelse over for Sydafrika med henblik på at sætte Sydvestafrika-rådet i stand til at udføre dets opgaver. Fra flere landes side blev henvist til de forholdsregler, der var omtalt i 17. Generalforsamlings resolution 1761 (XVII) vedrørende apartheidspørgsmålet, om afbrydelse af diplomatisk forbindelse, lukning af havne for sydafrikanske skibe, boykot af sydafrikanske varer, spærring for sydafrikanske luftfartøjer m. v.

Skønt enkelte afro-asiatiske lande fremhævede, at Generalforsamlingen i såvel den sydafrikanske befolknings som FNs interesse burde søge at samarbejde med Sydafrikas store vestlige handelspartnere om en løsning, fordømtes de vestlige lande i langt de fleste afro-asiatiske indlæg for deres samhandel med og investeringer i Sydafrika. Selv om det i en række indlæg anerkendtes, at USA og Storbritannien overholdt våbenembargoen mod Sydafrika, var det især disse to lande, der sammen med Forbundsrepublikken Tyskland måtte holde for i de afro-asiatiske angreb. I mange af indlæggene rettedes dog også angreb på Japan og

Frankrig, for sidstnævntes vedkommende først og fremmest for manglende overholdelse af våbenembargoen.

I adskillige afrikanske indlæg, navnlig i begyndelsen af debatten, blev det stærkt understreget, at den genoptagne Generalforsamling ikke alene måtte komme til at stå i ikke-spredningstraktatens tegn. Stormagterne måtte forstå, at det ikke var tilstrækkeligt blot at redde verdensfreden, medens Sydafrika uforstyrret kunne fortsætte undertrykkelsen af den sydvestafrikanske befolkning og skabe en trussel mod fred og sikkerhed i hele den sydlige del af Afrika.

Algeriet placerede spørgsmålet i kategorien kolonial undertrykkelse ved hjælp af indvandring og hævdede, at det såvel i Algeriet som i Palæstina og Kenya havde vist sig, at de fremmede minoriteter, der udøvede deres magt i kraft af beskyttelsen fra de lande, de kom fra, ikke kunne fjernes uden anvendelse af magt. FN måtte ikke skabe illusioner hos kolonibefolkningerne om organisationens muligheder, da den på grund af vestmagternes samarbejde med de hvide minoriteter ikke kunne opfylde disse. Befolkningerne måtte selv kæmpe for deres nationale befrielse, og burde bistås heri af de uforpligtede landes bestræbelser inden for FN på at yde den nødvendige moralske og materielle støtte.

Guineas ambassadør, der er formand for Apartheidudvalget, erklærede, at det måtte være 23. Generalforsamlings opgave i efteråret 1968 at erklære Sydvestafrika for selvstændigt, såfremt de vestlige stormagter ikke i Sikkerhedsrådet var indstillet på at handle i overensstemmelse med pagtens kapitel VII. Herved ville Sydvestafrika få en eksilregering og blive medlem af FN.

Malawi, der konsekvent tager afstand fra de øvrige afrikanske landes konfrontationslinje over for Sydafrika, tilskyndede de afrikanske lande til at optage en dialog med Sydafrika i et forsøg på at udøve et moralsk pres på den sydafrikanske regering. Resolution 2145 (XXI) havde kun værdi, såfremt den blev betragtet som et langtidsmål og ikke som en resolution, der krævede øjeblikkelig handling.

Som en demonstration af solidaritet med de afro-asiatiske lande i Sydvestafrika-spørgsmålet deltog samtlige *kommunistiske*